

Uvodnik

Dragi čitatelji,

slaba točka našeg nepunoljetnog društva jest korupcija. Špotaju nas zbog toga iz EU-a, ali nije se lako riješiti te napasti. Na jednoj ljestvici (rang-listi) društvenih područja, u kojima je korupcija razvijena, prosvjete uopće ni nema.

Ali možda ipak ima. Čitam u “Jutarnjem” o pokušajima podmićivanja nekih izdavača udžbenika. Kojih? O tome se šuti. A kažu da se može dobiti i digitalni fotoaparatus (baš su mi se rasklimali gumbi na mom starom Olympusu), može se dobiti honorar za recenziju, može se škola ogrepsti o koji laptop ili pisač, može zasjati svježe oličena.

Korupcija postoji otkada je svijeta i vijeka. Mogu i sam navesti neke primjere iz osobnog iskustva. Ispričat ću vam dva slučaja. Potječu iz najljepšeg dijela moje učiteljske karijere kad sam uživao u ljepotama i bogatstvu Hrvatskog zagorja.

Škola je bila na brdašcu iznad gradića i do središta mjesta spuštao se put od nekih pola kilometra. Jednom sam se s kolegom vraćao tim putem iz škole.

Čavrljajući smo došli nadomak glavnoj ulici kad nas je sustigao jedan čovjek. Onako u prolazu tušne on neku sitnu novčanicu u gornji džep sakoa mogeg kolege:

“Evo profesore, spite si pivicu na moj račun. Ja žurim na cug.”

Ostali smo stajati ukopani od iznenađenja. I nismo otišli na pivicu.

Druga je priča još ljepša: Bila jedna Ljerkica koja niti je bila za matematiku, niti je bila za sjesti i učiti. I na kraju godine zaključim joj negativnu ocjenu. Ali za zlo – treću. One druge dvije dali su joj prekaljeni borci pa mamica odlučiju napasti gdje je najtanje. Pojavi se u školi i krene s kuknjavom. Pa Ljerkica ovo, pa Ljerkica ono, pa ovaj pije, onaj tuče, pa na vlak, pa na bus. . . . I *slomiju* mene mamica. Hajde, upravo idem na sat u taj razred pa je mogu još malo pitati. Ali ako ne bude znala – nema 2. Odem u razred, pitam Ljerkicu, Ljerkica šuti. Tek je uspjela procijediti kako nije učila. Nakon sata kažem mamici kako nema ništa od dvojke, ostaje negativna ocjena.

Još je mamica malo pokušavala, ali bijah odlučan i ona konačno ode.

U gradiću sam kod mjesnog poštara imao iznajmljen sobičak da ne putujem baš svaki dan iz Zagreba i natrag u Zagreb, već da tu i tamo ostanem i preko noći. I kad sam umoran stigao iz škole sačeka me moj gazda:

“Profesore, tu je bila neka ženska, donijela za vas jenoga cekera i jenu demižonku, a nakon sat vremena se vratila i se to odnesla.”

* * *

Pa kad smo već kod pričanja pričica, evo još jedne. Zadarske. Ispričala nam je kolegica Lj. K. Došla majka jednog srednjoškolca u školu pitati za maloga. Naiđe na ravnatelja i on je pita:

“A koji je razred sin?”

“Ne znan, kaže da je treći.”

I kad su se ipak nekako dokopali imenika, ravnatelj će:

“Da vidimo ocjene. . . Hrvatski jezik – nedovoljan, engleski jezik – nedovoljan, matematika – nedovoljan. . .”

“A ima li un koju jedincu?”

Vidi neki kolega da će se ovi teško sporazumjeti pa priđe da preuzme majku, a ona njemu reče:

“Da ja tebi lipo objasnim ka čoviku. Znan ja da moj sin nije sad neki. . . ali učinite nešto od njega. Ne mislin ja da će un biti neki školovani čovik, advokat ili dotur, ali da bar bude profesor ka i ti.”

Jeste li već čuli sličnu priču? Čini vam se veselom? Ne vjerujem. Zašto sam je onda prenio? Pa čini mi se kako neprestance valja podsjećati da u ovoj našoj zajednici uistinu nije razvijena svijest o društvenoj ulozi učitelja. Možda ovu pričicu pročita i netko tko će jednog dana ravnati našom strukom, ali ne na temelju kadrovske-stranačke križaljke već zbog svojeg razumijevanja naše struke.

Isti dan kada je nastajao ovaj uvodnik, u jednim mi je novinama pozornost privukao naslov: *Kraći prst, sklonost matematičari*. Zanimljivo! Usporedbom duljina kažiprsta i prste-

njaka moguće je sasvim malom i nerođenom djetetu predvidjeti nadarenost za matematiku. Ako mislite da je riječ o šarlatanstvu, varate se. Studija na ovu temu objavljena je u časopisu *British Journal of Psychology*. Samo, sad si mislim, može li pomoći plastični kirurg? Svi bi problemi bili riješeni.

I na kraju: Ovaj je posljednji broj *Miš*-a možda pomalo štur. Skupilo se tijekom posljednja dva mjeseca više događanja za koje držimo kako ih valja zabilježiti. Prije svega je tu Državno natjecanje, znanstveni skup *Matematika i dijete* koji je održan u Osijeku i kojega posebno ističemo jer ovakvi skupovi u nas zaista nisu česti. Tu je još i zapis o novopokrenutom *Matematičkom festivalu* u Puli, te popis kolega koji su u travnju promovirani u zvanja mentora i savjetnika. No ipak imamo i dva sjajna priloga, dr. Zdravka Kurnika o provjeravanju znanja i kolegice Dubravke Glasnović Gracin o PISA projektu.

Svim čitateljima *Miš*-a želim lijep i ugodan ljetni odmor. Čitamo se ujesen. *Miš* vam sprema jedno vrlo ugodno iznenađenje. Psst!

Srdačno vaš

